AL. GREGORIAN

POEME pentru CRUCIAȚI

CUGETAREA — GEORGESCU DELAFRAS

Al. Gregorian — Poeme pentru Cruciaţi — 1

POEME PENTRU CRUCIAȚI

Domnului Prof. Dr. [illegible],
— poetului de
înnalte inspirații —
omagiul prieteniei —
Al. [illegible]

AL. GREGORIAN

POEME
PENTRU
CRUCIAŢI

CUGETAREA — GEORGESCU DELAFRAS
BUCUREŞTI, IV — STRADA POPA NAN, 21

1555 - 943

EROILOR PE CARE I-AM VĂZUT LUPTÂND, CĂZÂND ŞI BIRUIND LA PORŢILE DE IAD ALE CETĂŢII SEVASTOPOL.

SUNT CHIPUL ŞI PASUL LOR

Cântecele mele sunt chipul şi pasul lor,
rugile mele sunt ale cruciaţilor.

Ei sunt cruciaţii lui Dumnezeu, sunt ai Lui
şi cei vii şi cei căzuţi prin „Ţara Nimănui"
şi morţii de sub cruci şi cei rămaşi fără cruci
şi sfinţii schilozi înfertiţi de moarte 'n răscruci

de veac, de istorie, de lumi şi de victorie
şi arhanghelii teferi cu panglici de glorie,
toţi sunt ai Lui, toţi : heruvimi sub raniţe, biruitori
cu frunţi de soare, cu braţe de stei, cu zâmbet de flori.

Cântecele mele sunt curcubeie peste vâltori,
pentru Dumnezeu şi cruciaţii Lui jertfitori.

Sevastopol

HAI, SUFLETE, INCHINĂ-TE

Hai, suflete, închină-te — eu tac.

Cu tine, Doamne, platoşă mă'mbrac,
Te iau în pasul meu şovăitor
noroc, curaj şi duh ocrotitor,
că iar primirăm ordin de atac.
Imi curgi în vine, cer topit, amar,
pe umăr îmi cobori hulubi şi iar
le arcueşti pe tristul gând al meu
luminile de slavă, curcubeu.

Doamne,
în groapa asta de arşiţi şi var
Te simt culcat pe puşca mea, pândar.

Şi peste-o clipă voi ţâşni în salt.
Vei fi şi Tu cu mine, arc înnalt.
Iar de-o fi scris să cad străfulgerat
de brandt ori de pistol automat,
eu ştiu prea bine, Doamne,
că peste ochii mei deschişi în toamne
Tu vei zidi altare,
şi din icoana Ta împărătească
am să revărs mereu, cleştare,
tot cerul Tău pe 'nsângerata-Ţi
gropniţă lumească.

Şi va fi pace atunci şi calea, iar în tine.
Doamne, te-aud cum urci în mine,
Te simt în vântul pe care il abaţi
pe tâmplele-mi de piatră, încinse în atac.

Hai, suflete, închină-te — eu tac.

Şuly

RUSIA

Asia îşi linge rana de noroae
sub cerul trist ca'n „Boris Godunov".
Zăcută, musteşte stepa din buboae
veninuri verzi în Marea de Azov...

Gealman

NOAPTE MONGOLICĂ

Foioasă, noaptea din pământ îmi crește,
Rusie plină de dudae,
în care — Volgă — timpul șerpuește
sorbind din bezne și din ploae.

Gealman

J E R T F Ă

Se nărue ani tineri prin timpul hăuit,
prin gropi şi'n aer verde, putrezit
de-atâtea smârcuri câte'n jur ne cresc.

Bat furtuni de ploaie'n cască şi privesc:
Doamne, câte vieţi — merindă — morţii la prânzit!

Vânători de munte zări îmi prăvălesc
peste cai de friză, peste cazemate.

Bat furtuni de ploaie'n cască şi privesc:
câţi Iisuşi, din zări pe graniţi sfărâmate,
pentru tine, Ţară, mi se răstignesc!

Sapun—Gora

BALADA NIBELUNGULUI

Urcăm, urcăm sub bolţi de foc
cu febre'n ochi cu pasul rar.
Acolo, peste vămi de jar
sub drepte maluri de cleştar
răsar
şi marea şi cetatea.

O, câţi din noi s'or mai aşterne
pe-aceste leghi, albastre perne!

Urcăm, urcăm drumuri de var.

Aseară au trecut pe-aici
vitejii grenadiri germani.
Erau grăbiţi.
Şi'n urma lor a rămas semn,
printre scaeţi şi bolovani,
un mort cu păr de untdelemn,
cu umeri laţi, un blond Siegfried.

Este frumos şi e senin,
cu capul dat pe-o parte, lin,
ascultă parcă svonul
unui lied.
Il luăm uşor, să nu-l trezim
din reveria lui din nord,
îl legănăm şi-l învelim
în giulgiul foilor de cort
(şi'n ele e tot sumbrul cer
din balticul Marienburg).

Apoi, pe Crucea lui de fier,
boltim
pământ şi bulgări de amurg.

Pornim din nou pe drumul lung,
pornim
şi blondul nostru Nibelung
îşi doarme-acum singurătatea
şi-i cântă liedul demiurg
pe valuri, marea şi cetatea.

Valea Ciornaia

CAD LINIȘTI MARI

Cad liniști mari din crug înnalt
pe depărtările turcheze :
hai, inimă să'ngenunchiem
sub panoplii piemonteze.

Lovit de-o schije cântă os
de frate mort în lupte grele :
adună-i cântecul și du-l
Italiei, pe mări, pe vele.

Şi cerul lui mediteran
bolteşte-i-l aici cupolă
cu nostalgii ritmate lin
pe svon de valuri, de gondolă.

La noapte atacăm din nou
spre vechile forturi franceze:
ştii, inimă, poate-adormim
pe oasele piemonteze...

Dealul Capelei

CREZ CRUCIAT

Noi nu luptăm pentru fericire.
Fericirea e otravă moleşitoare,
cine gustă licoarea ei moare,
cine se'mbracă în cămaşa ei arde de viu.

Pe vrestele Rusiei, intr'acest pustiu
noi ne batem pentru Hristos şi pentru glorie,
pentru zidirea cea nouă a lumii,
pentru durată,

pentru roadele cerului și ale humii,
pentru ev înnalt și frumos,
pentru pâinea curată,
pentru plug, pentru boi,
pentru turmele noastre de oi,
pentru morți, pentru vii,
pentru cei nenăscuți,
pentru îngeri, pentru copii,
pentru suflet, pentru pământ,
pentru soare și pentru cuvânt.
Suntem bărbați
și legea bărbăției este lupta.
Suntem soldați,
din noi se hrănește istoria,
din fapta noastră de cruciați
își înflorește timpul memoria.

Spadă și pușcă,
voința noastră mușcă
din veșnicie, din moarte.
Argonauți ai gloriei,
gândul ne vâslește departe,
în oceanele istoriei.

Unii dintre noi se frâng și mor.

Dar ei mor fiindcă vor,
vor să scrie cu oasele lor de eroi
balade noui și drepturi noui
și ca să dărue neamurilor, tuturor,
lumină și tărie
din minunea învierii lor.

Alții, numai pe jumătate
se'ngroapă în veșnicie,
își deschid vinele
să gâlgâie sângele
ca să însemne unde a fost
unde n'a fost
un bastion, o cetate
și să știe să vie
urmașii acolo, pe de rost
sau își seamănă pe culmi negurate,
pe ponoare,
mâini și picioare
ca să crească din ele
stâlpi de foc, de hotare.

Dar ei nici nu slăbesc
nici nu îmbătrânesc :
se fac mai tari,
cresc mai mari,
nimbați de legende
sunt sfinți
și sfinții le sunt părinți,
Neamul îi poartă schilozi
în triumf ca pe regi, ca pe voievozi,
viitorul crește din ciunteele lor
și leaturile se înnumără dela ei,
pe rănile lor de zei
și cinstea rasei
cu parafa schilodeniei lor se rotunjește.

Noi știm că fiecare sporește
în viața Neamului lui
și Neamul trăește
din inimi viteze,
din viețile treze

Dar, când e viața mai trează
și inima, când e mai vitează

decât atunci când tinerețea
marea veșnicie
din vremelnicie
și-o desmărginește ?

Cine dintre noi nu cade,
cine nu-și leapădă sângele, cascade,
cine nu se'njumătățește
înseamnă, vai !
că încă nu e copt pentru jertfă :
Dumnezeu darul vieții lui nu-l primește.

Dar nu disperăm, nu disperăm,
mai e timp, mai e timp :
abia am prins gust să luptăm.

Al—Tudor.

SCRISOARE CĂTRE ȚARĂ

Mi-am fost trimis întâi pe-aici oierii
și dacii mei de stană și de fulger,
apoi tristețile, arvună-ura
cu fiecare Domn și os de sulger
care-au icnit sub ropote tătare
și fruntea și-au fost spart-o în copite
de Asii năpustite peste veacuri
pe viscole și cnuturi moscovite.

Iar astăzi, sunt însumi eu aici, trimis
al leaturilor mele răsculate,
răspuns prin veac și dreaptă răzbunare
la cânte'n cronici au fost întâmplate.
Valah războinic, cu gândul catapult,
de douăzeci de veacuri stau în șanțuri
sub zidurile astea tauride
cu cremeni ferecate și cu lanțuri.

Cu arc de foc eu zimțuesc cetatea
și sparg bulboane mari de cer în cruguri
și scapăr dela Capricornul lumii,
Tătăria s'o pierd, vâlvori și ruguri.

Biju—Karales

„SAMALIOTUL"

Un avion „samaliot" coboară
șui, peste bordeiele tătare.
Se-aud cântând, prin depărtare,
balalaici — dogitele motoare
și timpul care duce'n subțioară
hambare de tăceri în orice seară.

Gigantice speteze de lumină
despică hăul nopții, de nămol,
în care mateloți vâslesc domol,
pe năvi de tuci, un muget spart în gol,
urnind peste rețele o lavină
de huete înnalte și de tină.

Injunghie cerul gloanțele trasoare
și țes suveici de flacări spațiul grav
cu rafii de culori sub vânt jilav,
iar bâzâitul, monoton, bolnav,
dă buzna, orb, în căngi de proiectoare :
lovit ! Și-un sul de foc se'ngroapă'n mare.

Bastionul 2.

„S T U K A"

Bot subţire de jivină
urcă zări să muşte luna:
înc'o treaptă, încă una,
mări albastre de lumină.

Vijelie de oţele
săgetează drum de soare
printre furci şi trecătoare
de cristal şi de ghiulele.

Suie, suie vârf de lance
spintecând hulubi şi căşti,
spaţiul cu zăduf în ploşti
şi cu moartea prinsă 'n cange.

Surpă urlet şi vâltoare,
de sub căpriori de cer:
buturi ferecaţi cu fier
sparg cascade pe ponoare.

Bastionul 2.

A T A C U L

Acelaş iad
de două zile
ne ţine'n gropi
şi în noroaie
cu sufletul sub muşuroaie
de disperări şi de argile.
Bate „greaua"
în Valea Ciornaia.

Cerul își scutură
stelele,
schije 'nroșite,
ghiulelele
și arde'n văpăi
Severnaia.

Casca mi-e de plumb
trupul de jar.
Dospesc năduşeli
în cămașe,
bandaje de fier mă înfașă,
gândul
tare mi-e trist și amar.

Camaradul din dreapta e mort.
E căprar.
Ploaia plânge pe el.
Adineauri privea un inel
și-o scrisoare
sub foaia de cort.
. . . .

Un șuer scurt:
— La atac!

Doamne,
de când aștept ceasul
să-mi deslipesc
fruntea și pasul
de sub teroarea
în care zac!

Pornim în salt,
svârlim grenade
cu țăndări
de aur
în noapte.
Minele plesnesc
— boabe coapte
de fier,
flăcările,
mari cascade,
ne pun pe chipuri
jărăgae
și spală noaptea
cu lumină,

arborii sar
smulşi din trupină
ciuntiţi şi arşi
de vâlvătae.

Tragem în beznă,
în tufişuri,
tragem in umbre
şi'n arătări:
nimeni nu simte
în ce 'ncleştări
moartea-l surprinde
în hăţişuri.

Inima dudue,
tâmplele vâjâie,
sângele gâlgâie...

Cine-a căzut, cine e teafăr?
Nu stă nimeni acum
să vadă.

Bocancul calcă morţi şi răniţi,
grămezi de morţi, grămezi de răniţi
şi iar s'a pornit canonadă.

Obuzele cad
— dropii de tuci —
cu fâlfâiri grele,
de moarte.

Miroase a plită.
Departe
răsare luna
dinspre kalmuci.

Maiuri grele,
de schije, de foc,
sfărâmă stânci şi
izbesc cerul:
Destinul
îşi umple panerul
cu rodii de sânge.

Au, în ce loc,
în ce zi suntem şi
în câte
pe-aici calendarul arată ?

Un şanţ anticar, o covată
cu sânge şi leşuri ruseşti.
Cum pute !

Sărim într'alt şanţ,
dăm într'un beci,
spargem grenade,
urlăm, urlăm...
O cazemată,
mai multe,
intrăm :
găsim doi chirchizi morţi, trei uzbeci,

Primim rafale iar
de pistol :
alt lanţ de cazemate !

Fugim
în lumini de rachete,
izbim,
izbim,
în carne vie, în gol.
Ne privim :
suntem ca nişte draci
năclăiţi de sudori
şi de fum...
Alergăm
buimaci,
ieşim la drum
că ne-au pus tâlharii
mine'n copaci.

Trag acum brandturi,
scurt,
îndesat,
rad firul ierbii
cu ţăndări mici
şi adăposturi
nu sunt
şi nici
alt refugiu, vre-o şiră, vre-un sat.

Dar nu există gând înapoi :
sărim în noapte
înfierbântaţi,
urlăm, urlăm, mereu tupilaţi
pe după umbre, pe după noi.

Dintr'o vizuină, dintr'alta,
buşnesc stafii,
răcnet de fiară
sfâşie noaptea :
ne cad în ghiară
cinci politruci
ovrei din Yalta.

Cu braţele'n sus,
cu ochi de năpârci,
răsar ruşi
din toate părţile,
aruncă armele, căştile :
namile lungi duc bezna
în furci,
cu chipuri schiloade,
cu vorbe schiloade,
în turme schiloade.

Focurile se răresc apoi.
Răzleţe, pocniturile
tac.
Mai trecurăm, Doamne,
un atac :
Crucea Ta şi-aicia
am dus-o cu noi.
. . . .
Sleiţi, ne răpun somnuri de piatră.
Şi liniştea, ce straniu ne latră !

Brancardierii duc răniţii
— o droae —
şi adună în racle sfinţii.

Stelele,
ce tandre-şi logodesc ele
cu vis,
printre reţele,
pe mâini de noroaie,
slăvile, inelele !...

Bastionul 2.

RECULEGERE

Sunt tristul pelerin
şi sluga Ta, Iisuse.
Mag singur, fără cin,
pe stelele apuse
sunt tristul peregrin.

Eu Te-am râvnit mereu
în timp şi peste spaţii.
Truditu-mi gîndul, greu,
în crug de constelaţii
Te-a aşteptat mereu.

Şi'n albe revelaţii
şi'n mistice mutaţii...

Dar limitele mele jinduinde
de veşnicii, nu Te-au putut cuprinde.

Că dincolo de timp eşti
şi timpul vine 'n Tine.
Tu peste spaţiu creşti
şi spaţiul urcă 'n Tine.

Sub cerul Tău de crin
sunt tristul pelerin...

Şuly

TANCURILE

Cirezi de roboţi,
Asiile, Asiile,
dau buzna flămânde...

Şolduri de stânci legate în fiare,
ocale de fier zornăinde,
vin cu Urali în spinare :
Asiile !

Scrâşnesc vătraele osiilor.
Şalele pământului dudue.
Ţâţânile lumii se sgudue:
Asiile!

Fierul,
fierul roboţilor
vrea să-mi culce tot cerul,
stepă, sub roţi:
Asii, copite, roboţi...

Makenzie

NOSTALGICĂ

Şi trec în sbor cocori
cu amintiri încete
topite'n subţiori
de mărăcini şi stepe.

Tu, camarade, ştii :
când ne soseau cocorii
prin ani cu colilii,
legam la porţi uşorii
cu vrejuri din gârlici,

ne desfăceam călţunii
de vis şi de panglici
şi căutam cărbunii
norocului naiv
întâi şi'ntâi în vânt,
apoi în prundul griv,
sub talpă, în pământ
şi îi găseam oricând :
semn bun. Şi mergea'n plin
şi când furam şi când,
prin tufe de pelin,
ne mai culcam tuleii
cu vreo codană care
îşi rupea ghioceii
visând sub Ursa Mare.
. . . .

Acum suntem pe front
şi trec din nou cocorii
pe vânăt orizont.

Ce trişti mai sunt fiorii
acestei revederi !...

Mai vom găsi cărbunii
copiilor de eri ?
Ştiu şi eu, poate, unii...
. . . .

Şi trec în zbor cocori
peste cireşii verii
vâslind peste vâltori
cu vâslele tăcerii.

Hai, camarade, uite
să îi privim cum s'or
topi prin brume, site,
cu piruitul lor
de gloanţe obosite...

Piu, piu, ne vin prin vară
arome de pelin, de ţară...

CASTELUL HANILOR

In pașii mei
coboară vaer lung, prelung
ca un agonic svon de gonguri.

Castelul doarme'n falduri grei
de vrăji de plumb
și'n fiecare ciob
de mozaic

se frânge'n temeneli de somn
un rob
peste condurii scrişi în basm
ai unor roabe georgiene
cu caspice 'nnoptări în gene
şi-adânci, metalice furtuni în sânge.

Trei iatagane de tătari
le fac de ronduri...

Intre păienjeni, pe divan,
zâmbeşte, moţăind
sub salbe mari de icuşari,
un han.

Dintre vitralii se topesc
lumini de borangic şi mreji
pe mari chilimuri policrome.

Miroase a harem cu tari arome
de mirodenii şi de trupuri calde.

Aş vrea să mângâi şoldul
aerian
care frământă geamparale,
dar policandrele se sparg
cu ziua'n ele,
pe chimvale,
şi colbul,
de argint, îmi arde
mâinile, tăcerile şi ochii.
Şi-o noapte fără cer şi fără stele
mă'ngroapă ca un clopot larg.

Grădinile s'aprind şi ele,
dar focul lor nu arde,
nici nu luminează:
e mort sub vrăji,
ca'ntreg castelul
de aur vechi, de mahmudele.

Bacci—Saraj

BIVUAC

Dorm vânătorii de munte întorşi din atac.
Au cerul smalţ pe frunte şi Ţara bivuac.

Feţe'n tăceri cioplite, par nişte stranii măşti
căzute în somnuri de fier, pe funduri de căşti.

Chinul și moartea le-au ars obraji aspri, țepoși :
poartă sulițări în coastă, prea tineri Cristoși.

Noroiuri — blazoane — pe bocani, pe vestoane.
Urcă pe mâini șobolani și rod din galoane...

Cresc litanii de visuri pe'ntinsuri tătare :
liniște, liniște : cade soarele'n mare...

Bivoli grei de neguri cresc grei din Cirik-Su :
liniște, liniște : dorm zei în șanț la Al-Su.

Al-Su

MOARTE DE VÂNĂTOR

Glonțul i-a 'nflorit cu sânge
tufănică pe sub cască :
cine plânge, cine plânge
moarte simplă, soldățească ?

Zeu frumos întins pe-o parte
cu parânguri stinse'n ploape :
ce departe, ce departe
urcă Țara peste ape !

De sub maluri de Crimeie
ea bolteşte peste spaţii :
curcubeie, curcubeie
somnul tău pe decoraţii.

Culcă Jiu în prundul serii
ochii tăi albaştri, — parcă :
mor luceferi, cad luceferi
în barişuri de tătarcă

Palma ta adună zarea
pe galonul de lâniţă :
cântă marea, tace marea
pentru tine, Ioniţă !

Sevastopol

SARJĂ IN TUNDRE

Sterpe, tundrele
vinetei Rusii
mor
cu dogorile'n ierburi.
Tımpul putrezeşte
în scorburi,
apa cocleşte otravă,
spaţiul — pecingine slavă —
zace
afară din geografii.

Tundrele, tundrele
sterpe,
de var,
ce mult ne-au chemat
peste zări !
Cu săbii să scrim răsbunări,
din cupe de răni
să le dăm
să bea rouă,
din vine belşug
să le plouă
şi'n zodii credinţe de jar.
Azi le-am văzut
tundrele, tundrele,
leagăn de hoarde
şi staul.
Oştile mele de aur,
umeri de stei,
frunţi mari de zei,
lăncile, lăncile,
azi le-am văzut
cum fierul în ele şi-ascut.

CRUCIAT SPART DE OBUZE

Zace cu arşiţi pe buze
cruciat spart de obuze.

Sîngele-i curge-cişmele
de rubine şi de soare,
fruntea'ncinsă de lingoare
cerul şi-l face inele
de agate şi de rouă.

Ochii, pironiți în raiuri
cu arhangheli și alaiuri
de lumini și lună nouă,
cată prundul și colnice,
pluguri și grindee'n stele,
boii'n lunci de visuri grele,
aur, Țara — rod în spice
pe sub Ursă'n logostele.

Zace cu Țara pe buze
cruciat spart de obuze.

Și le-a pus toate pieptar
și pământu'n inelar,
mâina-i strânge zările,
vânăt sloi, plecările,
peste verzi vămi de cleștar.

Zace cu Iisus pe buze
cruciat spart de obuze.

[illegible]

PRIZONIERII

Se scurg ca o bubă,
ca un mâl
mirosind a putregai, a vâgăuni.
Jilav, pasul lor
se opintește'n ploae
și'n securile fălcilor
de căpcăuni
ei rumegă cerul
din vârf de dudae.

Prea trişti mai sunt
ochii lor tulburi,
cu stepe adânci şi sterpi de lumină.
Pe frunţile astea păroase
nici mirul,
nici cerul n'a stat.
Lipite de tină,
urlă în ele,
crivăţul, moartea, Sibirul.

Volgă murdară, fluviu bolnav,
trec fără cântec
şi fără destin trec :
li-i sete de sânge,
de vin, de otravă,
Rusia toată
revărsată'n înnec
de cocleli, de ură,
o poartă puhavă
cu ei prin noroaie.

Unde merg ?
De unde vin
fără cântec, fără destin ?

Fiecare urmă-i un semn
de copită
sub care musteşte negru venin.

Ierburile ard
în suflarea lor otrăvită.

Incotro işi târâie
mers de balaur sdrobit ?

Unul din ei,
Ural prăbuşit,
astupă vântul,
pădurea, vâlceaua,
ogoarele
şi'n spasmuri se luptă
cu Dumnezeu.

I-a uitat numele...
Nu-l ştie, nu-l ştie...

Cimpanzeu,
cu urlet cosmic, răguşit,
bolboroseşte că-i este frig
şi'nfige mâinile'n cer de leşie
Să-I smulgă mantaua
şi soarele.

Simferopol.

SETE

Zăduful şi moartea ne scaldă în gârle fierbinţi,
gloanţele aleargă prin ierburi — şopârle cuminţi
şi e cerul o nesfârşită clepsidră de var
din care timpul încet ne curge alb şi amar
pe căşti, pe chipuri, pe bocanci, pe suflet, pe gânduri.

Ce duh rău, ce duh greu ne vămueşte din rânduri ?
Orbecăim cu ochii arşi prin pulberi de calcar,
prin gropi, prin amintiri, sângerăm, ne legăm şi iar
aşteptăm. Ni se dau raţii duble de grenade,
dar noi am vrea apă, apă : sunt treizeci de grade
şi dogorile ne ard, ne scorojesc buzele,

sângele 'nvârtoşat în vine, e ca spuzele
şi în cazane de tuci, Doamne, ni-l fierbi;
mugim, mugim ca o turmă de cerbi.

Doamne, ai milă de cruciaţii Tăi însetaţi!
Dă-ne rouă, desleagă izvoare, munţii legaţi
cu blestem şi arşiţă prefă-i în fântâni, în mări,
dă cep stâncilor să ne umplem căştile — căldări!

„Apă! Acolo e apă!"... Cine-a strigat? Cine?
Apă!... Svonul nimeni nu ştie de unde vine.

Sărim din gropi, alergăm şi urlăm: apă, apă!
Unii sorb lacomi din veşnicie, alţii scapă,
gonesc înnainte; toţi vedem numai izvoare,
vedeniile cresc ciuturi, fântâni şi ulcioare,
râuri mari, fluvii umflate, oceane, oceane
ne joacă sub ochi, ne curg răcoroase 'n bidoane...

Doamne, Doamne, dă-ne un strop de cer, de răcoare
şi noi ţi-om zidi-o Crimeea toată'n altare!

Valea Ciornala

ŞI PRIN „ŢARA NIMĂNUI"

Şi prin „Ţara Nimănui"
a venit ieri Lerui-Ler
peste căpriori de fier,
Mag din fundul cerului.
Era'n soare îmbrăcat
prea frumosul Lerui-Ler,
mândru, măre, ofiţer
cu văzduhul încălţat.
Pasul lui, ca lujerul,

vis subțire, Lerui-Ler
și venea călcând pe ger,
pe luceferi — fulgerul,
și zăpezile cântau
Aleluia, Lerui-Ler!
Și smaragde — lăicer
truda lui i-o îmbiau,
dar nu-i era a ședea
Făt-Frumosul Lerui-Ler.
Braț de viscol pe hanger
că-mi punea, măre, punea,
tot lovea și tot trăsnea
slavă ție, Lerui-Ler!
Se repezea până'n cer
și apoi se năpustea
până'n fundul nopților,
aprig tunet, Lerui-Ler:
numai vaer, numai șuer
limba vârcolacilor.
Luna mi-o prindea de cozi
greu argintul, Lerui-Ler
și cu munți, și cu oier
mi-o spărgea'n bezna de bozi
peste suliți de irozi,
Sfarmă Piatră, Lerui-Ler

și din steaua lor de ger
mușcau cioburi și zăvozi.
S'au aprins apoi lumini,
numai îngeri, Lerui-Ler,
ghioceii lui Prier,
dalbe ceruri pe tulpini,
că prin „Țara Nimănui"
a venit ieri Lerui-Ler
chip de domn și de boier,
slavă și mărire lui!

53 ARTILERIE

Luna îşi creşte zăpezile
înnaltelor albe lumini
peste prea triste, turchezele
tranşee culcate'n ciulini.

Tolstoi, melodiile morţii,
cine le cântă'n cetate ?
Adânci, eleşteele nopţii
adânci, vuesc despicate.

Iaila'ncovoae spinările
albe, tocitelor vreste
ca să-și urce vâlvorile
ghiulele valahe pe creste.

Cerul Crimeei îl sgudue
trombe de fum și de piatră.
Moartea, auzi-o cum dudue
și sângeră timpul și-l latră.

Rumänen—Höhe

CÂNTEC PENTRU UN ARBUST

Ne găsim iar în atac pe „Bastionul 2".
Stăm într'o groapă cu cerul și moartea pe noi.

Lăcuste de fier, în rât cu oțel — mistreți
au mai lăsat pădurii doar vreascuri și pueți.

Așteptăm să se crape pământul și zarea,
să ne frământe în fum, în sânge, vâltoarea.

Scrâşnim şi împingem în mal şi ne trec sudori,
umerii ne dor, sunt vineţi ca nişte tumori.

Un trăsnet, şi ţărâna ţâşneşte'n cascade.
O, anii, anii noştri de vis, camarade!

Dar moartea nu vru să ne muşte. Trecu, trecu...
Eu ridic priviri pe marginea gropii — şi tu:

privim amândoi. Ni-s ochii în lacrimi. Ce trist!
Arbustul de sus sângeră sânge alb. Ce trist!

Muri — ce tânăr şi el! pentru noi ca un Crist.

Bastionul 2.

STEPĂ

Dumnezeu nu e în umbra nici unui pom
şi, palizi, îngerii Lui
nu-şi mai rumenesc obrajii în roade.
Din livezile raiului
nu mai cad sâmburi de stele, frunze nu cad.
A moarte prigorile ţipă
în răni de rubine aprinse.
Zăduful cu smalţ în văpăi
pâlpâe — cearcăn — pe ultima clipă
în care trosneşte şi crapă trupina pământului.

Dumnezeu nu e în umbra nici unui pom,
în nicio 'ndurare de apă.
Şi, albă, stepa îşi mână dogorile
subţiri şi oloage, c'o singură vâslă.
Asia fâlfâe greu şi se lasă
pe mărăcini şi pe noi ca o pâslă.

Sarabuz

CĂTRE CAMARAZI

Şi într'o zi eu n'oi mai fi, eu n'oi mai fi cu voi.
Voi frânge pâinea gândului meu ultim pentru toţi,
voi lua 'n picioare Crimeile, tăcerile — saboţi
şi mâna lăsa-o-voi să-mi prindă liniştile sloi.

Prea triste, chipurile voastre, mi le-oi topi văpăi
şi 'nfrângerile, cutezătorii, anii, eu vi-i las
Rusii de necuprinsuri pe care-atâtea nopţi am mas
luceferii să-i apăr şi cerul stog să-l strâng şi clăi.

Iar voi mă veți găsi mereu în fiecare carte
în pumnii strânși, în ploi, în fulger, în cremeni—curcubeu
rotindu-le în lumini osiile pământului greu
cu pârghii mari de gânduri, ca un triumf în moarte.

R Ă N I L E

Luna — stepele negre mi-au rănit luna
amintirilor, albă.
Timpului, aud cum îi cad foile. Bruma
suflă, anilor salbă,
argintul. Cerul, ah ! mi-au împușcat cerul !
Heruvimii aleargă
să-i adune schijele, sus, cu panerul

şi mi-l culcă pe targă
de alge în mare. Dumnezeu, Dumnezeu
L-aţi văzut ? O fi teafăr ?...
Schija trimisă Lui, creşte'n umărul meu
un rubin, un luceafăr.

Saharnaia—Golowka

CÂNTĂ BALACLAVA, CÂNTĂ

Cântă Balaclava, cântă !

Cântec de oţel şi soare,
melodii în care sună
za de domni şi de furtună,
armii mari cuceritoare.

Cântă Balaclava, cântă !

Steaguri mari cu lupi pe ele,
spadă 'nfiptă'n șold de veac
de, războinic, brațul dac,
junghi adânc până'n prăsele.

Cântă Balaclava, cântă !

Imn de slavă, svon de rouă
pentru dorobanții mei
din Napoca și Celei,
ctitori vechi de lume nouă.

Cântă Balaclava, cântă !

Prapuri noui, baladă nouă,
Feți Frumoși, veniți din castru,
pedestrași cu vis albastru
pe sub platoșă de rouă.

Cântă Balaclava, cântă !

Braț de cruciat războinic,
os de voievod, în care
veacu-și cere răzbunare
scrisă'n semne de pristolnic.

Cântă Balaclava, cântă !

Moarte putredă rusească,
moartea ta, țară de bezne
peste care sparge plesne
oastea mea împărătească.

Balaclava.

CUPRINSUL

INSTITUTUL DE
ARTE GRAFICE
„C U G E T A R E A"
P. GEORGESCU - DELAFRAS
BUCUREȘTI, IV
STR. POPA NAN, 21

EXTRAS DIN CATALOG

Eminescu	Poezii postume
Octavian Goga	Poezii
Nichifor Crainic	Țara de peste veac
Eugeniu Sperantia	Sus...
G. A. Cuza	Sonete
Mircea Dem. Rădulescu	Sufletul Patriei
Gh. Buznea	Povestea lui... [Eminescu]
N. Țimiraș	Cântecele singurătății
—	Cântece de cristal
Mircea D. Rădulescu	Barbă Roșie
Al. Lascarov-Moldovanu	Furnica, poem în versuri
Homer, tr. *G. Murnu*	Odisea
Petru Stati	Talaz spre veac nou
Gabriel Pamfil	Adâncuri și soare
V. Militaru	Fabule
—	Curcubee peste veac
C. Bivolaru	Omule, îți dau o carte
I. D.-Pietrari	Poeme cu vin și haiduci
I. Țolescu-Văleni	Sânziana
P. Paulescu	Luceferi de rouă
Al. Iacobescu	Poeme
—	Vraja
Gabriel Drăgan	Trofee de aur
C. Barcaroiu	Cetatea mea
G. Georgian	Reînviere
Const. Asiminei	Luminișurile anilor mei
Mihail Negru	Țuguilă, amicul copiilor
I. Dimulescu	Antologia poeziei franceze

CUGETAREA — GEORGESCU DELAFRAS

PREȚUL LEI 120.—